

Isten áldása vagy jóváhagyása

(Részlet Zac Poonen „Új bort új tömlőbe” című könyvéből)

God's Blessing Or God's Approval – Zac Poonen

From the book "New Wine in New Wineskins" - Zac Poonen

<http://www.cfcindia.com/article/gods-blessing-or-gods-approval>

Két típusa van a hívőknek: azok, akik Isten áldását és azok, akik Isten jóváhagyását keresik. A kettő között egy világ a különbség. A Jel. 7:9-14-ben a hívők nagy sokaságáról olvashatunk – olyan nagy, hogy az meg sem számlálható. A bizonyosságuk az, hogy az „üdvösségük az Ő Istenüké” (10. vers), akik „megmosták a ruháikat és megfehérítették a Bárány vérében” (14. vers); más szavakkal: Isten megáldotta őket. Ez kétségtelenül jó dolog, de óriási különbség van az említett hívők két csoportjának bizonyágtétele között. A Jel. 14:1-5-ben olvashatunk ott egy kis csoportról, ami megszámlálható. A 144 000 valójában egy kis szám, ha figyelembe vesszük, hogy ők a földön élt emberek milliárdjaiból vannak kiválasztva. A bizonyágtételük az, hogy „követték Jézust bárhová ment”, „nem volt álnokság a szájukban”, és „nem fertőztették meg magukat asszonnyal” (akit a Jel. 17. említ – Babilon és az ő lányai). Vagy más szavakkal, ők Isten kedvében jártak.

Figyeljük meg az ellentétet. Az első csoport megragadta az üdvösséget, azaz Isten áldását, a második pedig elnyerte Isten jóváhagyását. Azt szerezzük meg, amit keresünk. Ha meg vagyunk elégedve Isten áldásával, akkor az lesz minden, amit meg fogunk szerezni. Ha megelégszünk csupán Isten anyagi áldásával, akkor lehetőségünk sem lesz szellemi áldások elnyerésére. A legtöbb hívő meg van elégedve Isten áldásával, ami többnyire csak anyagi áldást jelent. Ezért vannak a keresztyén könyvesboltok elárasztva olyan könyvekkel, amik a betegségből való gyógyulásról és a tized fizetés eredményeként elérhető bővülő életéről, stb. szólnak. A hangsúly a fizikai és az anyagi jóléten van: egészség és bővülködés. Ez a legvilágosabb jellemzője egy én-központú életnek. Isten ígéjében azonban arról olvasunk, hogy Jézus azért halt meg, hogy a továbbiakban ne magunknak éljünk, hanem egyedül Neki. (2 Kor. 5:15); más szavakkal: ne magunknak kedveskedjünk, hanem egyedül Neki. Ismét másképpen: Jézus azért halt meg, hogy megszabadítson bennünket az én-központú élettől és elhozzon számunkra egy Isten-központú életet.

Az egyik dolog, ami zavart okozhat bennünk ma az, hogy Isten hogyan áldhat meg sok keresztyén munkát, ami valójában teljes megalkuvás. Azt jelenti ez, hogy Istent nem háborítja fel a sok megalkuvás és az Igétől való eltérés? Nem, ez bizonyára nem ezt jelenti. Isten sok szolgálatot megáld, amit nem tud teljesen elfogadni.

Még akkor is, amikor Mózes engedetlen volt Isten szavának és a kősziklára ütött (holott Isten azt mondta neki, hogy szóljon ahhoz), Isten mégis 'megáldotta' ezt az

engedetlen szolgálatot. Valójában két millió embert áldott meg azon keresztül. Isten azonban komolyan foglalkozott az engedetlen szolgájával (4 Mózses 20:8-13). Isten azért áldotta meg azt a szolgálatot, mert szerette a két millió - szükségben lévő - embert, és nem azért mert jóváhagyta azt, amit a szolgája tett.

Így van ez ma is. Isten sok szolgálatot megáld, mert szereti a szükségben lévő embereket, akiknek üdvösségre és gyógyulásra van szükségük, de semmiképpen sem hagyja jóvá sok mindent, amik Jézus nevében történnek ma. Isten minden bizonnyal meg fogja büntetni a megalkuvó igehirdetőket a megfelelő időben.

Csak egy feltételnek kell teljesülni ahhoz, hogy valaki elnyerje Isten anyagi áldását: *jónak vagy gonosznak kell lenni!* Isten ugyanis azt mondta, hogy napsütést és esőt ad az igazakra és a gonoszokra egyaránt. (Máté 5:45). Az anyagi áldás tehát semmiképpen sem Isten jóváhagyásának jele valakinek az életén. Két millió izraelita volt olyan mértékben engedetlen Istennel szemben negyven éven keresztül a pusztában, hogy Isten megharagudott rájuk. (Zsidó 3:17). Ennek ellenére adott nekik táplálékot és gyógyulást azokban az években – és nagyon is csodálatos módon (5 Mózses 8:3). A fizikai valóságban az imákra kapott csodálatos válaszok tehát nem annak a jelei, hogy Isten elégedett egy személy életével.

Isten jóváhagyása más miatt nyugodott meg Jézuson, amikor 30 éves volt. Ennek egyetlen oka volt: Jézus hűséges volt és győztes volt minden kísértés felett az egész életében. Egy olyan életet élt, aminek középpontjában az Atyja volt és nem saját maga. Sohasem önmagának kedveskedett (Róma 15:3). A bemerítkezésénél az Atya így tett bizonyosságot róla: "Ez az én szeretett Fiam, akiben gyönyörködöm" és nem így: "Ez az én szeretett Fiam, akit megáldottam". Az utóbbi bizonyosság semmit sem jelent. Az első jelentette Isten jóváhagyását Jézus egész életére. Jézust követni azt jelenti, hogy ugyanazzal a bizonyossággal rendelkezünk, mint Jézus.

Ádám gyermekeként mindannyian én-központúnak születtünk. Úgy növünk fel, hogy minden körülöttünk forogjon és nekünk szolgáljon. Amikor megtérünk, akkor is azt várjuk, hogy Isten nekünk szolgáljon, és sokféle módon megáldjon bennünket. Először azzal jövünk hozzá, hogy áldottak legyünk a bűneink megbocsátása által. Azt követően pedig azzal folytatjuk, hogy gyógyulást, imameghallgatást, anyagi bővülködést, munkát, lakást, házaspárt stb. kapjunk. Tehát lehetünk én-centrikusak az életünkben annak ellenére, hogy mélyen 'vallásosak' vagyunk a magunk és mások szemében. Isten csupán eggyel több személy az életünkben, akitől meg akarunk szerezni mindent, ami megszerezhető. A tékozló fiú azért ment vissza az atyjához, hogy eledelt kapjon, de az atya ennek ellenére visszafogadta őt. Isten visszafogad minket akkor is, ha a motivációnk önző. Hosszú tűréssel szeret minket és elfogad bennünket annak ellenére, hogy nyilvánvalóan én-központú szándékkal jövünk hozzá, de a mielőbbi éretté válásunkban reménykedik, hogy valóban szellemivé váljunk és részesedjünk az Ő természetéből, ami inkább ad, mint kap. A gyermekei nagy többségével azonban Isten sohasem tudja véghezvinni az Ő tervét. Ők életükben és halálukban az én-központúságukban csak arra gondolnak, hogy „én”, „engem” és „enyém” - az anyagi és a fizikai áldások.

Érettnek lenni azt jelenti, hogy megújult elmével rendelkezünk, és már nem arra összpontosítunk, hogy mit kaphatunk Istentől, hanem inkább arra, hogy Isten mit hozhat ki belőlünk a földi életünk során. Az elménknek ez a megújulása az, ami egy (át)változást eredményez. (Róma 12:2). Ez jogosítja fel a 144 000-et (a Jel. 14-ben) a Báránnyal állni a Sion hegyén.

Valóban szelleminek lenni nem csak a harag, az ingerlékenység, a kéjsóvár gondolatok, a pénz szeretete, stb. feletti győzelem megszerzését jelenti, hanem meg kell, hogy szűnjön az önmagunknak élés. Meg kell, hogy szűnjön a saját hasznunk, jó módunk, kényelmünk, akaratunk, igazunk, önbecsülésünk, sőt 'szellemiségünk' keresése.

Amikor a tanítványok megkérték Jézust, hogy tanítsa őket imádkozni, abban nem volt egyetlen 'én', 'nekem' és 'enyém' sem (Lukács 11:1-4). Ez azt tanítja nekünk, hogy először az Atya nevére, az Ő királyságára és akaratára legyünk tekintettel és csak azt követően a hívő társaink és nem önmagunk anyagi és szellemi jólétére ('mi', 'minket', 'nekünk' és nem 'nekem', 'nekem' és 'nekem'). Könnyű 'könyv nélkül' megtanulni ezt az imát és papagáj módjára ismételtetni. Ennek a leckének a megtanulása azonban megköveteli tőlünk, hogy valóban elhagyjunk mindent és Istent tegyük a középpontba a szívünkben. A törvény a belső emberünkben (a szívünkben) található meg (Róma 7:22), és ha becsületesek vagyunk önmagunk megítélésében, akkor a törvény megítéli az egoizmusunkat; minden vágyunk, saját kényelmünk és igazságunk keresését az életünkben.

Jézus azt tanította nekünk, hogy először az Ő királyságát keressük, ami az „egónk” letaszítását jelenti a trónról és Isten középpontjába helyezését az életünkben. Jézus feladta a menny jólétét azért, hogy az Atyja akaratát cselekedje a földön. Pál feladta a tarzusi fényűző, kényelmes „keresztyén üzletember” életét az apostolságért, hogy nehézségekkel nézzen szembe az Úrért. Minden apostol egy odaszentelt Istenközpontú életet élt. Mindenüket feladták, hogy Isten királyságának az ügyét előmozdítsák a földön, nem úgy, mint sok mai 'túrista igehirdető'.

Egy hamis szentség az, ami lehetővé teszi számunkra a saját kényelmünk és jólétünk keresését, még akkor is, ha győzünk a harag és a piszkos gondolatok fölött. A valódi szentséget, ami a világtól való elválasztottságot jelent, sokan nem tudják megvalósítani az életükben és ezért a Sátán meg tudja téveszteni őket. Sok keresztyén kivándorol más országba, ahol a kényelmét, a jólétét és a gazdagságát keresi. Az életük még mindig Isten áldása alatt van, de az nem Isten jóváhagyását jelenti. Mert „senki sem szolgálhat Istennek és a Mammonnak” (kényelem szeretet és gazdagság, stb). Amikor arra gondolunk, hogy Isten megáldja az életünket, a gyerekeink életét és ez annak a jele, hogy Isten meg van elégedve velünk, ez nem igaz, mert valójában a Sátán tévesztett meg bennünket. Isten áldása és Isten jóváhagyása két teljesen különböző dolog. A földi életünk végén, mielőtt elhagyjuk ezt a földet, nekünk is az Énokéhoz hasonló bizonyágunk lehet: "kedves volt Istennek" (Zsidó 11:5). Csak három szó, de senkinek sem lehet ennél erősebb bizonyága földi életében. Jézusnak és Pálnak is ez volt a bizonyága. Egy olyan bizonyág, hogy 'valakit megáldott Isten' semmit sem ér, mivel hitetlen emberek millióinak is lehet ugyanez a bizonyága.

Isten azokat keresi, akik az Ő jóváhagyására vágynak és nem csak az áldására.

- § -

Christian Fellowship Church, Bangladore, India – Minden jog fenntartva!

Ez az írás - változtatás nélkül - szabadon terjeszthető a szerző nevének és a CFC honlapcímének (<http://www.cfcindia.com>) egyértelmű feltüntetésével.

Fordította: Abonyi Sándor